

Серце віддає студентам (штрихи до портрета вчителя)

У Василя Сухомлинського є книга під назвою «Серце віддаю дітям». Ці слова, на нашу думку, є життєвим кредо Любові Григорівни Савченко – знаного фахівця-лінгвіста, прекрасного педагога, надійної колеги і просто чарівної Жінки-трудівниці.

Особисто я ніколи не забуду першого враження від знайомства з Любов'ю Григорівною. 1989-ий, вересень. Тополівка. Студентський загін. Збираємо виноград. Любов Григорівна – наш куратор-охоронець. Пригадується її щира радість зі знаменної події: у цей час був прийнятий і оприлюднений у засобах масової інформації закон про мови в Українській РСР. Саме Любов Григорівна повідомила нам, першокурсникам 1989 року, цю новину. Вона була в особливо піднесеному настрої й сказала нам, що віднині можна буде писати наукові роботи (кандидатські й докторські дисертації) рідною, українською, а не російською мовою, де тільки приклади наводилися мовою оригіналу. Розумію тепер, як нелегко було їй писати кандидатську дисертацію, пояснювати семантичні зміни, які відбуваються в поетичному тексті Бориса Олійника чи Андрія Малишка.

Щирою, усміхненою, піднесеною була Любов Григорівна на кожній лекції з лексикології. Важливо й те, що вона завжди вміла й уміє подати складну наукову інформацію в доступній для першокурсників формі. Не «менторствувати повчально». Не кричати. Не принижувати студентів. Ніколи. Ні за яких обставин. Тільки шукати, як стимулювати молодь. Тільки шукати особистісний підхід. Ділитися знаннями й водночас ділити себе на численну аудиторію. Як відомо, учитель – чисельник. А учень – знаменник. Лектор один. А першокурсників українського відділення нині 100. І саме Любов Григорівна вміє запалити в очах студентів-україністів іскру любові до слова, до класичної спадщини вітчизняної і світової філології. Любов Григорівна – справжній філолог, людина, яка любить, плекає, невтомно шукає саме те слово, яке збудить розум і серце.

Знаю й те, як нелегко скласти екзамени кандидатів філологічних наук, професорові Савченко. Ми, студенти 90-х, засинали з одинадцятитомним словником. Учили й училися. Опановували фах, набиралися життєвого досвіду й мудрості.

Знаю й те, як радіє Любов Григорівна, коли студент, навіть слабенький, таки зможе зрозуміти історичні зміни, які відбувалися в лексичі й фонетиці української мови. Справді заслужити позитивну оцінку. Не списати, не завчити, а опанувати курси лексикології, фразеології та фонетики сучасної української мови.

Знаю й те, як принципово, толерантно, виважено обстоювати ме Любов Григорівна наукову позицію – як власну, так і студентську, аспірантську.

І знаю, як легко нині мені працювати разом з нею. Любов Григорівна, мій лектор, просто дає позитивну настанову, вміє раціонально організувати роботу, цінує кожну хвилину власного й чужого життя. Очевидно, саме тому моя вчителька так багато встигає: читати лекції, вести практичні, виступати на конференціях, керувати проведенням щорічного конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика, виступати на телебаченні, виконувати обов'язки секретаря спеціалізованої вченої ради.

Саме командний дух, природжені здібності керівника вирізняють невтомного педагога професора Савченко Любов Григорівну. До неї тягнеться учнівська і студентська молодь, знаючи: якщо Любов Григорівна за щось береться, то обов'язково зробить, допоможе, скерує.

Здається, що з роками моя вчителька тільки молодіє.

Молодійте, Любове Григорівно, бо ви з нами, з вашими учнями, з молодими!

М. В. Кудряшова